

মুকুন্দবাবু স্যার

সমর বসু

Zoom In | Zoom Out | Close | Print | Home

আজও চুঁচুড়া সোম ট্রিনিং একাডেমীর শিক্ষক। তবে এখন আর তিনি উঁচু ক্লাসে পড়ান না। আইনেরমার প্যাচে এতদিনের যোগ্য শিক্ষক আজ উঁচু ক্লাসে পড়ানোর ক্ষেত্রে প্রমাণিত হয়েছেন অযোগ্য। তাই তাঁকে এখন পড়াতে দেওয়া হয় ক্লাস ফাইভে কি সিঙ্গে। বড়জোর ক্লাস সেভেনে। কোনো এমেই তার ওপরে নয়।

স্কুলে পৌঁছে মুকুন্দবাবু স্যারের খোঁজে গেলাম টিচার্স মে। দেখলাম আমাদের আমলের অনেক শিক্ষকই আজ আর নেই। নবীনেরা এসে সে আসন দখল করেছেন। মাঝে তো প্রায় বছর দশেকের ব্যবধান। ইতিমধ্যে আমাদের সময়ের অনেক শিক্ষকই কাজের পালা শেষ করে স্কুল থেকে চিরছুটি নিয়েছেন। অনেকে আবার এই দুনিয়ার সব দেওয়া নেওয়া মিটিয়ে পরলোকের উদ্দেশ্যে নিয়েছেন চিরবিদ্যায়।

লক্ষ্য করলাম টিচার্সমের সেই ভাব গন্তির পরিবেশ আজ কালের চত্রাত্তে উধাও। পরিবেশ আজ অনেক হাঙ্কা। কিছুটা চট্টুলও।

আমাদের আমলের হরিবিলাস বাবু আজ যেন সেই অতীতের ধৰংসাবশেষ। ঘরের এককোণে নিজীব হয়ে মাথা হেঁট করে বসে আছেন। এক সময় তাঁর কেবল উপস্থিতিটুকু শুধু ছাত্র কেন স্কুলবাড়ির মোটা মোটা উঁচু থামগুলোর ভিতরটা পর্যন্ত যেন কাঁপিয়ে তুলতো। আজ সেই হরিবিলাসবাবুর উপস্থিতিটা খসে পড়া সজনে পাতার মতো নিষ্ঠা অবহেলিত এবং বোধহয় অতিরিক্তও। দরজার গোড়ায় আমাকে দাঁড়িয়ে থাকতে দেখে একজন নবীন শিক্ষক বেরিয়ে এলেন। আমাকে ভেবেছেন বোধহয় কোনো ছাত্রের অভিভাবক। বললেন -- কাউকে খুঁজছেন মনে হচ্ছে---

বললাম ---হ্যায়ান্তে মুকুন্দবাবু স্যারকে---

---ও - আচছা ---আপনারই বোধহয় ভাইকে মারার সেই কেসটা---

ব্যাপারটা বুঝতে পারলাম না। তাঁর দিকে ফ্যাল ফ্যাল করে চেয়ে রইলাম কয়েক মুহূর্ত। তারপর বললাম --- বুঝলাম না তো---

উনি বললেন --- আমারই ভুল হয়েছে --- আমি ভেবেছি আপনি বোধহয় সিঙ্গ বির রমেনের দাদা---ওর দাদার আজ আসার কথা আছে কিনা---

বুঝলাম ভদ্রলোক প্রয়োজনাতিরিক্ত কথা বলেন। তবে এটা তাঁর দোষ নয়। স্বভাব ধর্ম। তাই ভাবলাম ব্যাপারটা জানতে কোনো অসুবিধা হবে না। কৌতুহল চেপে রাখতে না পেরে বললাম--- কি মারার কেস বললেন বুঝতে পারলাম না তো -----

আমার প্রাটা অবাস্তর। তা জেনেও ভদ্রলোক বললেন--- সেদিন রমেন টিফিনে সিগারেট খেয়েছিলো বলে মুকুন্দবাবু ওকে খুব মেরেছিলেন--- সে সময় ওর ঠোঁটের সামান্য একটু কেটে যায়--- তাই ওর দাদা হেডমাস্টারমশাইকে কমপ্লেন করেছেন---ডি. আই. কেও জানিয়েছেন ব্যাপারটা মিটমাটের জন্য হেডমাস্টারমশাই আজ তাঁকে আসতে অনুরোধ করেছেন---আমি ভাবলুম বোধহয় অপানি---

---না না - আমি অন্য দরকারে এসেছি---

---দাঁড়ান বলছি উনি কোথায়---

তারপর মুখখানা ভিতরদিকে ঘুরিয়ে একজনকে উদ্দেশ্য করে বললেন---নীলমনি দেখতো---এম. সি. র কোন ক্লাস চলছে---

দেওয়ালে টাঙানো স্টাফ টিনটার দিকে তাকিয়ে তিনি বললেন ---সিঙ্গ -এর হিস্ট্রী ক্লাস---

উনি গলার স্বরে ইঘৎ ব্যঙ্গ মিশিয়ে বললেন---অর্থাৎ গঙ্গার ধারে পিয়ারা গাছতলায়---

নবীন শিক্ষকটি আমাকে স্থানটা বোঝাতে শু করলেন। ওঁকে মাঝপথে বাধা দিয়ে মৃদু হেসে বললাম---আমি জানি কোথায়--আমি যে এই স্কুলেরই এক্স স্টুডেন্ট--- মুকুন্দবাবুর কাছে পড়েছি---

---ও-তাই বুঝি

উনিও হাসলেন।

নমস্কার বিনিময় করে পিয়ারা গাছতলার দিকে এগোতে থাকলাম।

দূর থেকে দেখলাম ছোট ছেলেদের মাঝখানে বসে পড়াচেছেন মুকুন্দবাবু স্যার। তাঁর চেহারায় অনেক পরিবর্তন এসেছে। সে অঁ

ଟୁ ସାଁଟ ବାଁଧନ ଆଜ ବସେର ଭାରେ ଅନେକଥାନି ଆଲ୍ଲା । ସାମନେର ଦିକେ ଏକଟୁ ଝୁଁକେ ପଡ଼ା ଭାବ । ଅନେକ ରୋଗାଓ ହେଁ ଗେଛେନ । ଚଶମାର କାଁଚୁଟୋ ହେଁଛେ ଆଗେର ଚେଯେତେ ମୋଟା ।

ଛେଳେରା ତମ୍ଭୟ ହେଁ ଶୁଣିଛେ ଇତିହାସେର କୋଣୋ ଅଧ୍ୟାୟେର ଗଲ୍ଲ ।

ଆମରାଓ ଏକଦିନ ଓଭାବେ ବସେ ଶୁଣନ୍ତାମ । ଏ ପିଯାରାଗାଛ ତଳାଯ ଜୀବନେର କଠୋ ମଧୁମୟ ସ୍ମୃତିର କଣା ମିଶେ ଆଛେ । ଏ ସ୍ଥାନଟାକେ ଘରେ ଏକରାଶ ଛୋଟ ଛୋଟ ସଟନାର ସ୍ମୃତି ଆଜ ଏ ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ହଠାତ୍ ଏତୋଗୁଲୋ ବଚରେ ସାଁକୋ ଡିଙ୍ଗିଯେ ମନେର ଦୂସାରେ ହୃଦୟମୃଦ୍ଦ କରେ ଏସେ ପଡ଼ିଲୋ । ବୁକେର ଭିତରଟା ଯେନ କେମନ କରେ ଉଠିଲୋ । ସେଇ ଦିନଗୁଲୋର ବିରହେ ଯେନ କେଂଦେ ଉଠିଲୋ ମନ୍ତା । ଭାବଲାମ ଆବାର ଯଦି ଜୀବନେର ସେଦିନଗୁଲୋ ଫିରେ ପେତାମ ।

ଭାବଛି ଛାତ୍ର ମାରାର ଅପରାଥେ ମୁକୁନ୍ଦବାବୁ ସ୍ୟାରକେ ଆଜ ଦାଁଡାତେ ହବେ ଆସାମୀର କାଠଗଡ଼ାୟ ।

ମନେ ପଡ଼ିଲୋ ମୁକୁନ୍ଦବାବୁ ସ୍ୟାରେର ଜୀବନେ ଏମନ ଏକଟା ସଟନାର କଥା । ଜାନିନା ଓଁର ସଟନାବହୁଲ ଜୀବନେ ସେ ସଟନାଟା ଆଲାଦା କୋଣୋ ସ୍ଥାନ ନିଯେ ମନେର ପର୍ଦୀଯ ଛାପ ମେରେ ବସେ ଆଛେ କିନା । କିନ୍ତୁ ଆମାର ଖୁବ ଭାଲୋ ମନେ ଆଛ ।

ତଥନ କ୍ଲାସ ନାହିଁନେ ପଡ଼ି । ଆମାଦେର ସହପାଠୀ ଛିଲୋ ତଥନକାର ସ୍ଥାନୀୟ ଏୟାଡ଼ିଶନାଲ ଡିସ୍ଟ୍ରିକ୍ଟ ମ୍ୟାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟେର ଛେଲେ । ନାମଟା ଭୁଲେ ଗେଛି । ବେଳେ ଧାର୍ଥହୟ, କୁନ୍ତଳ ହଲେ । କେ ଜାନେ ପୃଥିବୀର ଏହି ଗୋଲକ ଧାର୍ଥାୟ ଆଜ ସେ କୋଥାଯ କି ଅବହ୍ୟ ଆଛେ । ପିତାର ସୁନାମ ବଜାଯ ରାଖିତେ ପେରେଛେ କିନା ତାଓ ଜାନା ନେଇ । ତବେ ମେ ସମ୍ଭାବନା କମ । କେନାନା ତେମନ ଲକ୍ଷଣ ତାର ଜୀବନେର ଗୋଡ଼ାୟ କାରାଓ ଲକ୍ଷ୍ୟେଇ ପଡ଼େନି ।

ସେଦିନ ସେଇ କୁନ୍ତଳ ପଞ୍ଜିତମଶାଇୟେର ସଂକ୍ଷିତ କ୍ଲାସେ ପିଛନେର ବେଳେ ବସେ କୁକୁର ଛାନାର ଡାକ ଡେକେଛିଲ । ତାର ପିତାର ପଦମର୍ଯ୍ୟାଦାର କଥା ଭେବେ ଏବଂ ନିଜେର ମର୍ଯ୍ୟାଦାହାନିର ଆଶକ୍ଷାଯ ତାର ଏରକମ ଅତ୍ୟାଚାର ମେନେ ନିତେନ ପ୍ରାୟ ସବ ଶିକ୍ଷକଙ୍କି ।

କେବଳ ମୁକୁନ୍ଦବାବୁ ସ୍ୟାରେର ପିରିଯାଦେ ସେ ମାନୁଷେର ମତୋ ସାଭାବିକ ଆଚରଣ ପାଲନ କରତୋ । ତାହାଡ଼ା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଶିକ୍ଷକଦେର କ୍ଲାସେ ମେ ବେଳେ ଧାର୍ଥହୟ ଭୁଲେ ଯେତୋ ତାର ମନୁୟସତାର କଥାଟା । ପିରିଯାଦେ ପିରିଯାଦେ ତାର ସ୍ଵରେର ବଦଳ ଘଟିଲୋ । କଥନୋ ବିଡ଼ାଳ, କଥନୋ ଶିଯାଳ, ଆବାର କଥନୋ ଶିଶୁର କାନ୍ନା । ବିଭିନ୍ନ ସମରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଡାକ ଡେକେ ମାଝେ ମାଝେ ଝିମିଯେ ପଡ଼ା କ୍ଲାସଟାକେ ସରଗରମ କରେ ହାସାତୋ ସବାଇକେ । ଓତେ ଓ ଆନନ୍ଦ ପେତୋ ।

ସେଦିନ କୁକୁରଛାନାର ନିଖୁତ ଆର୍ତ୍ତନାଦ ତୁଲେ ଏକବାରେ ଗୋଟା କ୍ଲାସଟାକେ ହାସିଯେ ଦିଲୋ । ଯେନ ଆମାଦେର ସଙ୍ଗେ ତାଲ ମିଲିଯେ ବେଳିଗୁଲୋ ପର୍ଯ୍ୟତ ହେଁସେ ଉଠିଲୋ ଖିଲ ଖିଲ କରେ ।

ପଞ୍ଜିତମଶାଇ ତଥନ ଏ ପରିବେଶକେ ଉପେକ୍ଷା କରେ ତାର ସ୍ଵରେ ଶବ୍ଦରାପ ବୋଲାବାର ବ୍ୟର୍ଥ ଚେଷ୍ଟା କରତେ ଥାକଲେନ ।

ଆମରା କେଉ ଜାନତାମ ନା ଯେ ପାଟିଶନେର ଓଧାରେ ମୁକୁନ୍ଦବାବୁ ସ୍ୟାର । ଏହିଟ-ବିତେ ଜ୍ୟାମିତିର କ୍ଲାସ ନିଚିଲେନ । ଜାନତେ ପାରଲାମ ସଖନ ଉନି କାଠେର ବଡ଼ କମ୍ପାସଟା ହାତେ ନିଯେ ଏସେ ଦାଁଡାଲେନ ଦରଜାର ଗୋଡ଼ାୟ ।

ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ଥେମେ ଗେଲ ସବ ଗୋଲମାଲ । ଗନ୍ଧିରଭାବେ ବଲଲେନ, ପଞ୍ଜିତମଶାଇ ଏକଟୁ ଭିତରେ ଆସବୋ । ପଞ୍ଜିତମଶାଇ ଥତମତ ଖେଯେ ଗିଯେ ବଲଲେନ, ହ୍ୟା, ହ୍ୟା, ଆସୁନ ।

କେ ଶୁଧୁ ଛାତ୍ରରା କେନ ଶିକ୍ଷକରା ପର୍ଯ୍ୟତ ଅନ୍ୟ ଏକ ଚୋଖେ ଦେଖିଲେ । ଯେ ଚୋଖେର ଦୃଷ୍ଟିତେ ମିଶେ ଆଛେ ଶ୍ରଦ୍ଧାର ସଙ୍ଗେ କିଛୁଟା ଭରତ ।

ମୁକୁନ୍ଦବାବା ସ୍ୟାର ସୋଜା ଗିଯେ ଦାଁଡାଲେନ କୁନ୍ତଳେର ପିଛନେ । ଏକଟୁ ରାଗତଭାବେ ବଲଲେନ, ଏତୋଦିନ ଧରେ ତୋମାର ଅତ୍ୟାଚାରେର କଥା ଶୁଣେ ଆସଛି-- ମେ ଅତ୍ୟାଚାର ଯେ କତୋଥାନି ତା ଆଜ ନିଜେ ଉପଲବ୍ଧି କରଲୁମ--

ତାରପର ଖଟାସ କରେ କମ୍ପାସେର ଏକ ଘା ବସିଯେ ଦିଲେନ ଓର ମାଥାଯ ।

ଏମନିତେ ଶାସ୍ତ୍ର ପ୍ରକୃତିର ମାନୁସ । ତବେ ତିନି ସଖନ ରେଗେ ଯେତେନ ତଥନ ତାଙ୍କ ଯେ ଦ୍ରରାପ ପେତୋ ତା ଶୁଧୁକଳନା କରା ଯାଯ । ବର୍ଣନା କରା ଯାଯ ନା । ବଲଲେନ, ବହିପତ୍ର ହାତେ ନିଯେ ନାଓ.... ।

କୁନ୍ତଳ ଚୁପ କରେ ବସେ ରାଇଲୋ ।

ଆବାର ବଲଲେନ--କି ହଲୋ, ଶୁଣି ପାଚେହା ନା, ବହିପତ୍ର ହାତେ ନିଯେନାଓ... ।

ନା ନେଓଯାଟା ଆର ନିରାପଦ ନଯ ମନେ କରେ କୁନ୍ତଳ ବହିପତ୍ର ହାତେ ତୁଲେ ନିଲୋ । ଗୋଟା ଘରଟା ତଥନ ସମ୍ମରମ କରିଛେ । ଏହି ଅଖଭନୀରବତାର ମାଝେ କେବଳ ଏକଟାନା ଫ୍ୟାନେର ଆଓଯାଜ ଆର ମୁକୁନ୍ଦବାବୁ ସ୍ୟାରେର ଗନ୍ଧିର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ।

ବଲଲେନ, ଏସୋ ଆମାର ସଙ୍ଗେ--କୁନ୍ତଳେର କୁମାରମଶାଇ ଏକଟୁ ବେଳେ ଏକଟେର ବାହିରେ ବାର କରେ ଦିଲେ ଉନି ଫିରେ ଗେଲେନ ନିଜେର କ୍ଲାସେ ।

ମୁକୁନ୍ଦବାବୁ ସ୍ୟାରେର ପିଛନ ପିଛନ କୁନ୍ତଳ ବେରିଯେ ଗେଲୋ । ଓକେ ଏକେବାରେ ଗେଟେର ବାହିରେ ବାର କରେ ଦିଲେ ଉନି ଫିରେ ଗେଲେନ ନିଜେର କ୍ଲାସେ ।

ଏ ସଟନାଟା ସକଳେର କାହେ ଏକଟା ଆଲୋଚନାର ବିଷୟବସ୍ତୁ ହେଁ ଦ୍ଵାରା ଦେଖିଲୁମ । କେନାନା କୁନ୍ତଳେର ବାବା ଯେ ଏ. ଡି. ଏମ. । ଏ ବ୍ୟାପାରେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଶିକ୍ଷକରେର ପ୍ରକାଶ୍ୟ କିଛୁ ବଲଲେନ ନା । କିନ୍ତୁ ମନେ ମନେ ମୁକୁନ୍ଦବାବୁ ସ୍ୟାରେର ପ୍ରତି ତାଙ୍କେର ସମ୍ରଥନ ଛିଲୋ । ସେଟା ପ୍ରମାଣିତ ହତେଥାକଲୋ ତାଙ୍କେର ପରୋକ୍ଷ କଥାବାର୍ତ୍ତାୟ । ଛେଳେଦେର

ମଧ୍ୟେ ଚାପା ଆଲୋଚନା ଚଲିଛି ବିଷୟଟା ନିଯେ ଭୟ ଭୟ | କିନ୍ତୁ ଯାକେ ଘରେ ଏତୋ କାନ୍ଦ ସେଇ ମୁକୁନ୍ଦବାବୁ ସ୍ୟାର ଏ ବ୍ୟାପାରେ ଏକେବାରେ ନିର୍ବିକାର |

କୁଣ୍ଡଳ ପର ପର କଦିନ ଝୁଲେ ଏଲୋ ନା । ତାରପର ସେଇ ପ୍ରଥମ ଏଲୋ ସେଇ ତଥିନୋ ଝୁଲ ବସେନି । ସଥାରୀତି ବଡ଼ ଗେଟଟାର ସାମନେ ଦାଁଡିଯେ ଆମରା ଜଟିଲା କରଛି । ଏମନ ସମୟ ଏକଥାନା ମୋଟିର ଏସେ ଥାମଲୋ । ନାମଲୋ କୁଣ୍ଡଳ ସଙ୍ଗେ ତାର ବାବା ।

ଏହିକେ ହେଡ଼ମାସ୍ଟାର ମଶାଇୟେର କାହିଁ ଖବର ପୌଁଛେ ଗେଛେ । ତିନି ଛୁଟେ ଏଲେନ ହୃଦ ଦସ୍ତ ହୟ । ସ୍ଥାନ କାଳ ଭୁଲେ ଗିଯେ ଆମାଦେର ସାମନେଇ ବଲେ ବଲେନ---ଏ କି ସ୍ୟାର --- ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆପନି ଛୁଟେ ଏଲେନ---

ଏ. ଡି. ଏମ. ସାଯୋବ ମୃଦୁ ହେସେ ବଲେନ---- କେନ ଆସତେ ନେଇ---

ହେଡ଼ମାସ୍ଟାର ମଶାଇ ଥତମତ ଖେଯେ ବଲେନ---ନା-ତା ନଯ-ଏ ସାମାନ୍ୟ ବ୍ୟାପାର-- ଆସୁନ ଭିତରେ ଆସୁନ---

---ଆମି ତୋ ମନେ କରି ଏଟା ସାମାନ୍ୟ ବ୍ୟାପାର ନଯ---

ତଥନ୍ତି ଓର ମୁଖେ ମୃଦୁ ହାସି ଲେଗେ ।

ଶୁଣୁତେ ପେଲାମ ଚଲତେ ଚଲତେ । ଗଲାର ସ୍ଵରଟା ଏକଟୁ ନାମିଯେ ହେଡ଼ମାସ୍ଟାର ମଶାଇ ବଲେନ--- ମୁକୁନ୍ଦବାବୁ ଏକଟୁ ଓରକମ---ଛେଲେରା ଏକଟୁ ଦୁଷ୍ଟୁମି କରେଇ---ତାହାଡ଼ା ପଣ୍ଡିତମଶାଇକେ ନିଯେ ରସିକତା ତୋ ଏକଟା ଟ୍ରାଡ଼ିଶନ---ଆପନି କି ବଲେନ ସ୍ୟାର---ଆମରା ଛେଲେବେଳାଯା କରିନି---

ଏର ଉଭୟରେ କୁଣ୍ଡଲେର ବାବା କି ବଲେନ ତା ଆର ଆମରା ଶୁଣନ୍ତେ ପାଇନି । କେନନା ତତୋକ୍ଷଣେ ଓରା ହେଡ଼ମାସ୍ଟାରମଶାଇୟେର ଘରେର ଦିକେ ଏଗିଯେ ଗେଛେନ । ପିଛନେ କୁଣ୍ଡଲ୍ଲା ।

ଆମରା କରେକଜନ କୌତୁଳୀ ଛେଲେ ହେଡ ସ୍ୟାରେର ଘରେର ପିଛନ ଦିକେ ଚଲେ ଗେଲାମ । ଜାନାଲାର ତଳାଯ କାନ ଖାଡ଼ା କରେରାଖଲାମ । ମାଝେ ମାଝେ ପାଲା କରେ ଆମରା କଜନାଯ ଜାନାଲାଟାର ଏକଟା ଫୁଟୋଯ ଢୋଖ ଲାଗାଇ ।

ପଣ୍ଡିତମଶାଇ ଏଲେନ । ମୁକୁନ୍ଦବାବୁ ସ୍ୟାର ଏଲେନ । ଏଲେନ ଆରୋ କରେକଜନ ଶିକ୍ଷକ ।

ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମଧ୍ୟେ ଏ. ଡି. ଏମ. ଏର ମୁଖ ଭଙ୍ଗିମାର ପରିବର୍ତ୍ତନ ହଲୋ । ଶାନ୍ତ ଭାବଟା ମିଲିଯେ ଗେଯେ ଭରେ ଉଠିଲୋ କଠୋରତାଯ ।

ପ୍ରଚନ୍ଦବେଗେ କୁଣ୍ଡଲେର ଗାଲେ ଏକଟା ଚଢ଼ ମାରଲେନ । ବଲେନ---ମାସ୍ଟାର ମଶାଇକେ ତୁମି ଅପମାନ କରେଛୋ---ତୋମାର ଏତୋବଡ଼ ସ୍ପର୍ଧା । ଶୀଘ୍ରର ପାଇଁ ହାତ ଦିଯେ କ୍ଷମା ଚାନ୍ଦ-ତାରପର ଓର ଅନୁମତି ନିଯେ କ୍ଲାସେ ଯାବେ---

ବାମ ହାତ ଦିଯେ ଗାଲଟା ଚେପେ ଧରେ କୁଣ୍ଡଳ ସଜଳ ଢୋଖେ ଡାନ ହାତଟା ପଣ୍ଡିତମଶାଇୟେର ପାଇଁ ବେଖେ କ୍ଷମା ଚାଇଲୋ । ତାରପର ଗୁଟି ଗୁଟି ପାଇଁ ବେରିଯେ ଗେଲୋ କ୍ଲାସ ଘରେର ଦିକେ ।

ଓର ବାବା ପଣ୍ଡିତମଶାଇକେ ଧୀର ସ୍ଵରେ ବଲେନ, ଜାନି, ଓ ଯା କରେଛେ ତାତେ ଓର କ୍ଷମା ହୟ ନା--- ଆମି ଓର ବାବା ହୟେ ଆପନାର କାହେ କ୍ଷମ ଭିକ୍ଷା କରାଇ ।

ପଣ୍ଡିତମଶାଇ ବାଧା ଦିଯେ ବଲେନ, ନା, ନା, ଏ କି ବଲେନେଇ ଛି ।

ତାରପର କୁଣ୍ଡଲେର ବାବା ମୁକୁନ୍ଦବାବୁ ସ୍ୟାରକେ ବଲେନ---ଆପନାର କାହେ ଆମି କୃତଞ୍ଜ ମାସ୍ଟାରମଶାଇ । ଆପନି କୁଣ୍ଡଲକେ ଆପନାର ଛାତ୍ର ହିସାବେଇ ଦେଖେନେଇ--- ଆମାର ଛେଲେ ହିସାବେ ନଯ ।

ଭାବିଷ୍ୟ ସେଇନେର ସେଇ ଘଟନାର କଥା । ଆର ଆଜ ଶୋନା ଏହି ଘଟନା । ଏ ଦୁଇରେ ମଧ୍ୟେ କରତେ ଆକାଶ ପାତାଳ ଫାରାକ ।

ଆଜ ସେଇ ମୁକୁନ୍ଦବାବୁ ସ୍ୟାର ଆଛେ । ଛାତ୍ର ଆଛେ ଆର ଆଛେନ ଛାତ୍ରର ଅଭିଭାବକ ।

ନେଇ ଶୁଣୁ ସେଇ ସମୟ ।

ସମୟେର ପରିବର୍ତ୍ତନେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆଜ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୟେଇ ସବକିଛୁରାଇ । ତାହିଁ ଛାତ୍ରକେ ମାରାର ଅପରାଧେ ଆଜ ତାଙ୍କେ ପଡ଼ିଲେ ହବେ ଜେରାର ମୁଖେ । ଅଭିଭାବକେର ମଧ୍ୟହିତାଯ କରତେ ହବେ ଛାତ୍ରର ସଙ୍ଗେ ଆପୋଷ ।

ଫେରାର ପଥେ ଆନମନେ ଭାବିଛିଲାମ, କାଦେର କାହେ ମୁକୁନ୍ଦବାବୁ ସ୍ୟାର ଆଜ ଆସାମୀର କାଠଗଡ଼ାଯ ।